

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 483/2022-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **Pol'nohospodárska Pôda s. r. o.**, Sibírska 55, Bratislava, IČO 44 138 369, zastúpenej Advokátskou kanceláriou LawService, s. r. o., Stráž 3/223, Zvolen, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Pavol Konečný, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Cdo 61/2021 z 25. apríla 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. augusta 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 Cdo 61/2021 z 25. apríla 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Nnavrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Žiada tiež o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia 14 626,48 eur a náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Nitra (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 14 C 134/2016-194 zo 7. júna 2019 zamietol žalobu sťažovateľky, ktorou sa proti žalovanému domáhala určenia, že bola výlučnou vlastníčkou pozemku bližšie špecifikovaného v žalobe (ďalej len „sporný pozemok“) ku dňu jeho vyvlastnenia na základe rozhodnutia o vyvlastnení Okresného úradu Nitra č. OÚ-NR-OVBP2/2016/032185-53

z 18. augusta 2016 v spojení s rozhodnutím Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky č. 24929/2016/B624-SV/64203/To z 10. októbra 2016.

3. Spornými v konaní pred okresným súdom neboli okolnosti, podľa ktorých medzi sťažovateľkou ako kupujúcou a žalovaným ako predávajúcim bola uzavretá kúpna zmluva č. [REDAKOVANÉ] z 18. júna 2015 týkajúca sa sporného pozemku. Na podklade kúpnej zmluvy č. [REDAKOVANÉ] z 3. marca 2016 uzavretej medzi obchodnou spoločnosťou [REDAKOVANÉ] (ďalej len „[REDAKOVANÉ]“), ako kupujúcou a žalovaným ako predávajúcim bola ako vlastníčka sporného pozemku zapísaná do katastra nehnuteľností [REDAKOVANÉ], ktorá sporný pozemok následne predala obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „[REDAKOVANÉ]“). Sporný pozemok vo vlastníctve [REDAKOVANÉ] bol rozhodnutím príslušných orgánov verejnej správy (bod 2 tohto uznesenia) vyvlastnený v prospech [REDAKOVANÉ] (vyvlastniť) na účel podľa § 4a zákona č. 175/1999 Z. z. o niektorých opatreniach týkajúcich sa prípravy významných investícií a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o významných investíciách“), pričom náhrada za vyvlastnenie bola uložená do úschovy na okresnom súde.

4. V podstatnom okresný súd v meritórnom rozhodnutí zdôraznil, že sťažovateľka nemá na požadovanom určení naliehavý právny záujem. Nebolo sporné, že sťažovateľka žiadala určiť vlastnícke právo spätne (ku okamihu vyvlastnenia). Žalobou podľa § 137 c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) sa však určuje, či tu právo je alebo nie je, ale nie to, či tu právo v minulosti bolo. Nejde o žalobu, ktorá rieši aktuálnu otázku. Sťažovateľka podľa okresného súdu nemôže mať naliehavý právny záujem na požadovanom určení, pretože vzhľadom na vznik predkupného práva štátu po uzatvorení zmluvy, ale pred vznikom vlastníckeho práva vkladom do katastra nehnuteľností, nemôže byť zapísaná ako vlastníčka predmetnej nehnuteľnosti, t.j. nemôže nadobudnúť vlastnícke právo k predmetnému pozemku. Nesporným bolo, že pred rozhodnutím správneho orgánu o návrhu na vklad vlastníckeho práva na základe kúpnej zmluvy z 18. júna 2015 vzniklo štátu predkupné právo k spornému pozemku na základe zákona o významných investíciách 8. júla 2015, ktoré bolo realizované prostredníctvom [REDAKOVANÉ]. Plnenie dohodnuté v kúpnej zmluve z 18. júna 2015 sa tak stalo po vzniku záväzku nemožným, povinnosť žalovaného plniť tak zanikla podľa § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a tým zanikol aj záväzok.

5. Keďže záväzok kúpnej zmluvy z 18. júna 2015 zanikol pred rozhodnutím správneho orgánu o návrhu sťažovateľky na vklad vlastníckeho práva v jej prospech na základe tejto kúpnej zmluvy, okresný súd uzavrel, že sťažovateľka nemohla na základe tejto zmluvy nikdy nadobudnúť vlastnícke právo k predmetnému pozemku, a tak nemôže byť jeho vlastníčkou ani ku dňu jeho vyvlastnenia.

6. Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) rozsudok súdu prvej inštancie rozsudkom č. k. 6 Co 171/2019-241 z 27. mája 2020 (ďalej len „rozsudok z 27. mája 2020“) potvrdil ako vecne správny. Zaoberal sa predovšetkým skúmaním, či podaná žaloba bola vhodným a správne zvoleným procesným nástrojom ochrany práva sťažovateľky a či táto má naliehavý právny záujem na požadovanom určení podľa § 137 písm. c) CSP. Podľa krajského súdu naliehavý právny záujem

na určení vlastníckeho práva nemohol byť v prejednávanej veci daný, keďže by vyhovením žaloby nedošlo k zmene vlastníka, ktorý je v súčasnej dobe zapísaný na liste vlastníctva, a sťažovateľka sa napokon tohto určenia ani nedomáhala, pretože žiadala po zmene petitu určiť vlastnícke právo výlučne ku dňu vyvlastnenia spornej nehnuteľnosti, t. j. do minulosti, pričom z obsahu žaloby a vyjadrení vyplýva, že žalobu podala z dôvodu vyplatenia náhrady za vyvlastnený pozemok. Naliehavý právny záujem na požadovanom určení preto sťažovateľke ako žalobkyni nesvedčí, keďže petit žaloby, ako aj skutkové tvrdenia a právne posúdenie sa neviažu na odstránenie konkrétnej spornosti sťažovateľkou uplatňovaného práva. Okrem toho krajský súd konštatoval, že v čase vyvlastnenia nebolo vedené vlastníctvo sťažovateľky v katastri nehnuteľností na základe právoplatného rozhodnutia správneho orgánu, a preto sťažovateľka nemohla byť považovaná ku dňu vyvlastnenia za vlastníčku sporného pozemku.

7. Proti rozsudku krajského súdu z 27. mája 2020 podala sťažovateľka dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP a podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP v súvislosti s odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 184/2005 a sp. zn. 1 Sžr 15/2012) pri riešení otázky „*vecnoprávných a záväzkovoprávných účinkov zmluvy*“. Napadnutým uznesením najvyšší súd dovolanie zamietol (výrok I) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania (výrok II).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP najvyšší súd uviedol, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil právny záver o nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení na strane sťažovateľky, čo ho v konečnom dôsledku viedlo k potvrdeniu rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby. Okolnosti, ktoré krajský súd viedli k predmetnému právnomu názoru, podľa najvyššieho súdu sú dostatočné a preskúmateľné. Na podklade uvedeného dospel k záveru, že sťažovateľka neopodstatnene namieta, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V súvislosti s námietkou sťažovateľky, že v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia odvolacieho súdu o nedostatku naliehavého právneho záujmu bolo porušené jej právo na spravodlivý proces, najvyšší súd uviedol, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP (pozri aj R 24/2017). Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa porušenia § 382 CSP odvolacím súdom dovolací súd uviedol, že v okolnostiach posudzovanej veci nebolo potrebné, aby odvolací súd pristupoval k splneniu tzv. manu dukčnej (poučovacej) povinnosti vyplývajúcej z § 382 CSP a odvolacie rozhodnutie nemožno považovať za prekvapivé. Dovolací súd na uvedenom základe dospel k záveru, že sťažovateľka neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jej procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) CSP].

8. K argumentácii sťažovateľky o prípustnosti ňou podaného dovolania aj podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP najvyšší súd uvádza, že právnou otázkou, ktorá je podľa sťažovateľky pre rozhodnutie odvolacieho súdu rozhodujúcou, je v danom prípade otázka „*vecnoprávných a záväzkovoprávných účinkov kúpnej zmluvy*“. Vzhľadom na formuláciu vymedzenej právnej otázky dospel dovolací súd k záveru, že táto nekorešponduje s právnou otázkou, od ktorej vyriešenia záviselo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. V posudzovanom prípade odvolací súd považoval

rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny z dôvodu, z ktorého ho aj potvrdil. Oba sudy nižšej inštancie svoje rozhodnutia založili na vyriešení právnej otázky o nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení na strane žalobcu, ktorej vyriešenie (posúdenie) možno považovať za jediný a postačujúci dôvod, na základe ktorého dospeli oba sudy nižšej inštancie k záveru o zamietnutí žaloby. Najvyšší súd konštatoval, že v dovolaní absentuje také vymedzenie právnej otázky, od ktorej vyriešenia reálne záviselo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu; v dôsledku čoho prípustnosť dovolania sťažovateľky z § 421 ods. 1 písm. a) CSP nevyplýva.

II.

Argumentácia sťažovateľky

9. Sťažovateľka namieta, že nedostatok naliehavého právneho záujmu je vo všeobecnosti pre súd „pohodlným dôvodom“ zamietnutia žaloby bez toho, aby sa musel zaoberať meritom veci. Namiesto toho, aby sa vo veci konajúce sudy zaoberali argumentáciou sťažovateľky, obsérne sa venujú len dôvodom, ktoré podporujú záver o nedostatku naliehavého právneho záujmu.

10. Sťažovateľka namieta, že svoj žalobný návrh formulovala *lege artis*, pričom následne došlo k zmene skutkových okolností, a to k vyvlastneniu a následne vloženiu finančných prostriedkov do úschovy súdu s účinkami splnenia dlhu, a preto bolo vylúčené, aby sťažovateľka mohla byť úspešná, ak by podala žalobu na plnenie. Za daného stavu však nemala k dispozícii žiaden iný procesný prostriedok, a preto sú rozhodnutia súdov v rozpore so zásadou zákazu *denegatio iustitiae*.

11. Podľa sťažovateľky je však stále aktuálna otázka vyplatenia náhrady za vyvlastnenie, ktorá dosiaľ nebola vyplatená pre pochybnosti o tom, kto je veriteľom. Sťažovateľkino právo je stále ohrozené a neisté v dôsledku pochybného nadobudnutia sporného pozemku spoločnosťou [REDACTED] a [REDACTED], pretože ani v jednom prípade uzatvorenia kúpnej zmluvy nešlo o platný právny úkon z dôvodu nenaplnenia podmienok platnosti v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, ako aj z dôvodu, že nie je možné nadobudnúť vlastnícke právo od nevlastníka. Dokonca podľa sťažovateľky mohlo ísť o simulované právne úkony, čomu nasvedčuje skutočnosť, že spoločnosť [REDACTED] nadobudla dotknutý pozemok na základe kúpnej zmluvy, následne ho previedla na spoločnosť [REDACTED] a napokon podala návrh na vyvlastnenie v jej prospech, ktorému bolo vyhovené. Týmto postupom skomplikovala sťažovateľke možnosť domôcť sa svojich práv.

12. Sťažovateľke nie je zrejmé, z akého dôvodu krajský súd svoj záver o nedostatku naliehavého právneho záujmu podporil meritórnymi nepreskúmateľnými závermi o predkupnom práve štátu. Zastáva názor, že ak by mal súd prihliadať na predkupné právo štátu, musel by zodpovedať otázku, aké následky sú spojené s jeho porušením. Z platnej právnej úpravy však vyplýva, že s takým porušením zákon nespája sankciu absolútnej (ani relatívnej) neplatnosti, pretože štát sa môže domáhať vlastníckeho práva od nadobúdateľa.

13. Sťažovateľka namieta, že najvyšší súd nerozhodol o návrhu na odklad právoplatnosti rozhodnutí vydaných vo veci súdmi nižších inšancií, a preto je ústavná sťažnosť oprávnená.

14. Záver najvyššieho súdu k namietanému dovolaciemu dôvodu nesprávneho právneho posúdenia považuje sťažovateľka za arbitrárny.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia práv na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie rozhodnutím vydaným dovolacím súdom vo veci určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu považuje sťažovateľka za arbitrárne a nepreskúmateľné v súvislosti s namietanou vadou zmätočnosti a nesprávnym právnym posúdením veci (prvá námietka). Zdôrazňuje nerozhodnutie dovolacieho súdu o návrhu na odklad právoplatnosti rozhodnutí vydaných súdmi nižších inšancií (druhá námietka).

16. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

17. Ústavný súd v úvode tejto časti rozhodnutia zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže v konkrétnej veci uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (aj keď toto posúdenie najvyšším súdom je z hľadiska jeho ústavnej udržateľnosti preskúmateľné ústavným súdom v konaní o ústavnej sťažnosti). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016, II. ÚS 255/2018, IV. ÚS 362/2021).

18. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Ústavný súd totiž nie je súčasťou systému všeobecných súdov ani nepredstavuje opravnú inštanciu

všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

19. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle už citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný.

20. Za zjavne neopodstatnený návrh možno považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. IV. ÚS 136/05, I. ÚS 88/07).

21. Už uvedené právne závery vyplývajúce z ustálenej judikatúry ústavného súdu bol povinný pri výkone svojej rozhodovacej činnosti dodržať aj najvyšší súd, pričom úlohou ústavného súdu bolo posúdiť, či tak skutočne urobil, a to berúc do úvahy námietky sťažovateľky prezentované v ústavnej sťažnosti.

22. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sa podľa názoru ústavného súdu zaoberá vecným posúdením namietanej vady zmätočnosti a posúdením dostatočnosti dôvodov obsiahnutých v rozhodnutí odvolacieho súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd poskytol sťažovateľke v súvislosti s namietaným porušením práv na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie ochranu v medziach zákona, ktorý základné právo na súdnu ochranu vykonáva (čl. 51 ods. 1 ústavy), pričom tieto medze rešpektoval, a preto mu z ústavnoprávneho hľadiska nemožno pri posúdení vady zmätočnosti nič vytknúť. Ústavný súd, vychádzajúc z relevantnej časti obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, preto nezistil, že by účinky výkonu jeho dovolacej právomoci pri posudzovaní prípustnosti a dôvodnosti dovolania sťažovateľky podľa § 420 písm. f) CSP boli nezlučiteľné so základným právom strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie.

23. Za dostatočne a presvedčivo zdôvodnený považuje ústavný súd rovnako záver najvyššieho súdu v kontexte namietaného dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom. *Conditio sine qua non* prípustnosti dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia podľa § 421 ods. 1 CSP je existencia právnej otázky, od ktorej vyriešenia bolo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu závislé. V konkrétnych okolnostiach veci sťažovateľky bolo rozhodnutie odvolacieho súdu o potvrdení zamietnutia žaloby nepochybne založené na nedostatku naliehavého právneho záujmu sťažovateľky na určení, že bola vlastníčkou sporného pozemku ku dňu vyvlastnenia. Ústavný súd preto považuje záver najvyššieho súdu

o tom, že v dovolaní absentuje také vymedzenie právnej otázky, od ktorej vyriešenia reálne záviselo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, s ohľadom na argumentáciu sťažovateľky uvedenú v dovolaní, ako aj v ústavnej sťažnosti týkajúcu sa vecno-právnych účinkov zápisu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností [vo vzťahu k dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP], za dostatočne a presvedčivo zdôvodnený (porovnaj aj IV. ÚS 158/2022).

24. Pokiaľ sťažovateľka namieta, že najvyšší súd nerozhodol o jej návrhu na odloženie právoplatnosti rozhodnutí súdov nižších inštancií vydaných v jej veci, ústavný súd poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu vydané vo veci sp. zn. 4 SŽ 165/95 (uverejnené v časopise Zo súdnej praxe, 1997, č. 24), v ktorom konštatoval, že „*ak nie je na odklad dôvod, nevydáva osobitné rozhodnutie o zamietnutí návrhu na povolenie odkladu vykonateľnosti*“. Túto skutočnosť poznačí v súdnom spise. Uvedený procesný postup možno z ústavnoprávneho hľadiska považovať za udržateľný (m. m. IV. ÚS 158/2022).

25. Ústavný súd na základe už zmieňovaných čiastkových záverov k jednotlivým námietkam sťažovateľky dospel k záveru, že ňou uplatnené námietky sú nedôvodné a nesignalizujú takú priamu príčinnú súvislosť s možným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol vysloviť ich porušenie. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

26. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. októbra 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu